

V pořádku.
Dalajláma musel
toto dělat deset dní,
očistit sebe
a současně mnichy
předtím, než dal zasvěcení
těm lidem.
Takže z toho
udělali velice
slavnostní příležitost.
Není to jen
„projít“ zasvěcením.
Ale vy byste měli,
když sníte,
když jdete v noci spát,
oni vám řeknou,
jak snít; musíte
o něčem snít.
A sníte-li
o mniších nebo králích,
potom se předpokládá,
že jste nadějný.
Pak se velice brzy
stanete buddhou.
Nevím, jak brzy,
ale předpokládá se,
že velmi brzy.
Jen tomu musíte věřit.
A stane-li se vám,
že sníte o d'áblech
nebo ženách, atd.,
pak to není dobré.
Takže jsem se snažila velice
usilovně snít o mniších,
ale nezdálo se, že by nějaký
přišel do mého snu. Usilovně
jsem meditovala a potom
jsem spala, ale nic nepřišlo.
Kromě stříbrných
a zlatých hor
a světlem se třpytící oblohy
jsem už nic jiného neviděla.
Ale to vše jsem viděla
už předtím,
před zasvěcením.
Byla jsem zaneprázdněná
šňouráním do nosu
a plenkami dítěte, jeho
mokřými uslintanými rty,
které mne pusinkovaly, atd.,

a stále se snažily
na mne mluvit.
Nic jsem neslyšela,
kromě dětského
„bla, bla...“.
Takže jsem nebrala v úvahu,
že jsem byla oprávněná
být velice brzy buddhou,
i když jsem ve snu viděla
nějaké mnichy.
Dobrá, tak to bylo.
Hodně lidí
tam přišlo pro zasvěcení.
Hodně.
Má mnoho žáků ze Západu,
kteří přicházejí ze všech míst,
aby ho viděli, zvláště
při takové příležitosti.
A než se tam dostanete,
někdy musíte ujít
mnoho desítek mil,
protože tam nejsou auta.
Musíte jít přes řeky,
vystoupat mnoho kopců
a někdy máte štěstí
a kousek se svezete
nějakým náklad'ákem.
Takže to musíte kombinovat
asi tak, že jedete
autobusem, potom vlakem,
potom stopem,
pak autem taženým koňmi,
a jindy zase
povozem taženým buvolu,
a jindy potom
slézáte kopce,
a jindy
procházíte tunely
vysekanými v horách,
jindy plavete přes řeky
a jindy se vám přihodí,
že potkáte nějaké
náklad'áky, které projíždějí
kolem vás horami –
vozí kameny,
a když mají vzadu volno,
nechají vás nastoupit,
jedna rupie za každého.
Jedna rupie je možná
půl centu

v americké měně.
Tam je to jiné.
Velice levné. Ano?
Ale náklad'áky jsou velmi
nebezpečným místem,
aby na nich člověk jel,
protože nemají střechu, nic.
A náklad'ák je vysoký
a horské cesty jsou
velmi ošidné.
Je tam hodně kamenů,
které padají z kopců
na vaši hlavu,
takže se musíte dívat ven,
protože když stojíte nebo
sedíte na tom náklad'áku
a vaše hlava trochu vyčnívá,
kámen by vás zasáhl.
Takže stále sedíte,
sedíte a skloníte se, vstanete,
vaše hlava má stále
příležitost cvičit.
Buď se nahnout doleva,
doprava, dopředu,
nebo dozadu.
Je to na vás
a na situaci.
Ale musíte být rychlí,
jinak by horský kámen poslal
jinak by horský kámen poslal
vaši hlavu někam jinam.
Takže je to velice
nebezpečné, ale lepší než nic.
A pak... to ani nezmiňuji,
jak ten náklad'ák jede,
protože horská cesta
je klikatá jako toto
a někdy jsou velice strmé
a někdy jsou velice strmé
a nejsou vydlážděné.
Stojíte na tom,
jako byste jeli na koni –
poskakujete, poskakujete,
poskakujete asi takto.
A někdy musíte zastavit
kvůli sesuvům půdy.
Kameny a písek
se valí přes vaši hlavu,
a pak se musíte
„postavit za vaše právo“

a setřepat všechny ten písek
a z uší si vyndat všechny
kamínky, a pak utíkat,
potom čekat, dokud
sesuv půdy nepřestane –
nebo to nepřestane nikdy.
Potom musíte
zase utíkat zpět,
najít jinou cestu
a po ní utíkat
na jiný kopec –
je to delší vzdálenost –
a pak zase putovat.
Někdy lidé zemřou,
celý autobus
nebo celý nákladák,
díky sesuvům půdy, které
přicházejí bez varování.
Zdá se, jako by se celá hora
Zdá se, jako by se celá hora
sesouvala dolů na vás,
a potom vás pošle...
„šup!“, prudce vletíte
do prohlubně pod vámi,
která je někdy hluboká
mnoho mil.
Nevidíte dno,
takže už nikdy
nevidíte ten autobus.
Je to velice nebezpečné,
ale bylo to vzrušující!
Byla jsem mladá, takže mne
ve skutečnosti nic neděsilo.
Kdybyste mi teď zaplatili
2 miliony amerických dolarů,
zeptali se mě, zda bych šla##
zpět a podnikla znovu stejnou
cestu, odpověděla bych:
„Ne, nechte si to.“
Skutečně, byla to
velká výzva.
A tak tím někdy projdete,
protože si s sebou
nemůžete vzít moc věcí,
máte své zavazadlo,
máte své zavazadlo,
jako spací pytel
a nějaké oblečení.
Potom si to musíte
dát na hlavu,

v igelitovém pytli.
Musíte chránit své oblečení,
protože když máte mokré to,
které máte na sobě,
a nemáte hned nic
na převlečení poté,
co jste vylezli z ledové řeky,
pak byste se zase mohli
spojit s tou řekou.
Je vám zima, jste ztuhlí,
a potom vás hodí do řeky,
a potom se s ní spojíte.
Takže to je ten problém.
Víte? Musíte chránit
své oblečení.
Dáte si ho na hlavu, nebo
dokonce když plavete,
musíte si ho dát na krk,
v igelitovém pytli na záda,
aby se vám nenamočilo.
Musíte mít alespoň
jedno suché oblečení
na okamžitou výměnu
poté, co plavete v řece
nebo řekou procházíte.
Víte?
Takže to není tak snadné.
Způsob, jakým
jsem se snažila najít Pravdu,
byl velice těžký. Ale
pro mne to bylo v pořádku.
Udělala bych tehdy cokoli.
Neměla jsem
nic jiného na práci, kromě
toho najít Pravdu, kterou
jsem chtěla hledat, víte?
Takže jsme
nakonec stejně dorazili,
a bylo to tak krásné
a romantické místo,
jak jsem říkala.
A zůstali jsme tam
asi dva týdny,
dokud neskončilo zasvěcení
a ještě jsem tam mohla
chvilu zůstat.
A jak už jsem vám říkala,
dalajláma byl
zvláště ke mně
vždy velice vlídný.

Kdykoli jsem ho spatřila,
vypátral mne v davu.
Říkal:
„Ahoj, pojd' sem.“
Vždy mi dával
nějakou vzácnou medicínu,
nějakou vzácnou medicínu,
kterou sám vyrobil.
Ta medicína
je speciálně tibetská.
Pravděpodobně jsem vám to
už říkala. Vyrábí se ze 72
druhů drahokamů
a vzácných léčivých látek.
Je to možná sto
nebo přes sto látek
dohromady v jedné takové
malinké pilulce jako toto.
A obsahovalo to mnoho
drahokamů v prášku,
dokonce jako lapis lazuli
(kámen mudrců) a takové
různé věci a různé druhy
velice vzácných tibetských
bylin rostoucích v horách,
které jsou
kombinované dohromady,
a je to na podporu boje
proti různým chorobám
a mělo by to způsobit,
že budete dlouho žít
a že budou přemoženy
všechny druhy
negativní síly.
Taková malá pilulka jako
toto, ale velice drahá.
Není to zdarma,
Ale dalajláma mi vždy
dával plnou hrst.
Viděla jsem,
že jsem byla jediná,
komu kdy osobně dával
takovou medicínu.
Pokaždé, když mne viděl,
dal mi léky.
Ano, měla jsem někdy
nějaké škrábance,
protože jsem slézala hory,
a měla jsem také
štipance po hmyzu.

Nepoužívala jsem žádný krém na obličej a ani make-up, nic, a někdy jsem slézala hory a někdy jsem slézala hory a nechránila se, takže jsem byla opálená a tak, s peelingem, a poškrábaná od stromů a poškrábaná od stromů a různých trnitých keřů na rukou, obličejí a všude. Takže si pravděpodobně myslel, že nutně potřebuji nějakou péči. Byl prostě velice vlídný. Byl velice dobrou lidskou bytostí, velice jemný, velice vlídný. To je důvod, proč ho hodně lidí mělo rádo, i když nebyli jeho žáky nebo tibetskými buddhisty. To je také důvod, proč se také mnoho lidí stalo buddhisty, recitují mantry a procházejí se s tím... mají kolo dharmy, mají kolo dharmy, jak to nazývají. Každý Tibeťan má jedno. Chodí vždy dokola, běhají buď s korálky, s růžencem nebo s modlitebním mlýnkem. Otáčejí ho 24 hodin. Říkají, že ho otáčejí, protože je to jako rytmus vesmíru, jako že se Země také otáčí. Takže když otáčejí kolem dharmy – je to symbolické kolo dharmy, učení. Takže každý s tím stále chodí dokola. A někteří lidé ze Západu,

když přejdou na buddhismus, když přejdou na buddhismus, také si jedno koupí. A každý má takovou misku, A každý má takovou misku, z které se dá pít čaj. Kamkoli jdete jako mnich, Kamkoli jdete jako mnich, musíte mít takovou dřevěnou misku, protože všude, kam půjdete, vám budou lidé nabízet čaj a jídlo a vy si to dáte do té misky. Ale já jejich jídlo nejím, protože je vždy nevegetariánské. Kromě toho, když se stanete mnichem, v ten den si s vaším mistrem oholíte hlavu, je to den, kdy mistr a všichni žáci jedí vegetariánsky. Také znají vegetariánství, ale nejí tak stále, pouze v ten den. Ale někteří tibetští mniši jsou povoláním vegetariáni. Například mnich-věštec. Musí být zpravidla stále vegetariánem Mnich-věštec je mnich, Mnich-věštec je mnich, který předvídá budoucnost a nějaké události pomocí duchovní síly, pro zájem veřejnosti. pro zájem veřejnosti. Někdy se s nimi dalajláma radí o nějaké události. Někdy musí předpovídat Někdy musí předpovídat budoucnost národa, nebo co vzejde z velice zvláštní události, jako předvídání budoucnosti,

atd. – jako četba horoskopu, ale v širším měřítku. A někteří další mniši předpovídají počasí, protože musí být hezké počasí, kdykli dalajláma nebo jiný vysoký láma má mít přednášku, protože neměli velký prostor, tak přednáší pod širým nebem. A přijíždí mnoho takových lidí, takže se musí ujistit, že během jednoho nebo dvou týdnů bude každý den počasí perfektní, že nebude pršet. Toto jsou různé druhy mnichů. Tento mnich předpovídající počasí musí celý den a celou noc sedět v meditaci a kontrolovat počasí, posílat déšť, hurikán, tajfun zpět někam jinam. Ano, to je pravda. Měla jsem také tu poctu studovat s některým z nich a řekla jsem to některým z mých žáků, a odtud pochází ten příběh, že jsem minule v San Jose přivolala déšť. Pamatujete si ten příběh? Ok. Děkala jsem si legraci z toho muže, který se mi snažil prodat místo v San Jose. Ale on ve mne věřil a proto přšlo. Možná byla jeho víra tak silná. Když jsem se později opět vrátila do San Jose, ukazoval mi to jezero, kde mě předtím

žádal o déšť.
Řekl: „Toto je to jezero,
z něhož někteří lidé
ze San Jose pijí,
a je zcela prázdné.
Můžete přivolat déšť? –
protože Vaši žáci říkají,
že můžete udělat cokoli.“
Řekla jsem: „Ne,
nejsem si jistá, zda mohu,
ale mohu najít boha deště,
a pošlu ho zpět,
aby pro vás pracoval.
Možná to bude fungovat.“
Jen jsem řekla možná, a
potom to skutečně fungovalo.
Okamžitě poté
se spustil déšť a jezero se
z poloviny naplnilo.
Takže když jsem se opět
vrátila do San Jose,
ukázal mi to místo,
které jsem měla koupit.
Všechny doklady byly
připravené k podpisu.
A ukazoval mi: „Pouze
polovina. Prosím,
naplňte i tu druhou
polovinu.“ Řekla jsem:
„Dobrá, nevím o tom.
Uvidíme.“
Ale okamžitě
zase začalo pršet
a celé jezero bylo plné.
Pamatujete si na to minule?
To bylo poprvé,
co jsem přijela do San Jose,
bylo to možná poprvé
nebo podruhé.
Bylo tam sucho
po šest let. Pamatujete si?
Zemřelo mnoho krav
a mnoho zvířat,
zemřelo mnoho farem,
hodně ovocných sadů
uschlo, protože nebyla voda.
Pomeranče a podobné
ovoce se v té době
velice zdražily. Mnoho
farmářů zbankrotovalo

a zemřelo mnoho krav.
Takže touto známou
historkou mi moji žáci
způsobili potíže,
protože jedna z našich sester
řekla někomu z agentury,
která mi chtěla prodat
kus země: „Moje Mistryně
může udělat cokoli.“
Takže ta jediná věc,
kterou v té době
ten člověk po mně chtěl,
byl déšť,
protože tam neměli vodu,
ale přihodilo se to, že ten
kopec, který jsem koupila,
je také vedle jezera
a normálně musí být
to jezero plné, aby ho
mohli místní využívat,
ale bylo prázdné
do poslední kapky.
Mohli jste vidět
celé jezero vyschlé. On tedy
řekl: „Prosím, naplňte ho.“
Řekla jsem: „Jak? Co?“
On řekl:
„Vaši žáci mi říkali,
že můžete udělat
cokoli.
Takže to pro vás není nic,
ano?“ Dobrá!
Stejně jsem studovala
hodně věcí, ale
ještě jsem je neužívala,
protože to nebylo potřeba.
Můžete přivolat déšť,
to je jisté –
to není problém –
a můžete utišit vítr,
když víte jak,
dovedete-li se dostat hluboko
do tajného vzorce vesmíru,
je to druh vědy, víte?
Je to, jako když
jsme dříve neměli
bezdrátový telefon,
neměli jsme
mobilní telefony:
nyní je máme.

Kdybyste před 200 lety
mluvili s nějakým člověkem
na velkou vzdálenost,
pomocí takové krabičky
jako toto, a ten druhý
by slyšel váš hlas,
jako by to bylo vedle,
z druhé takové
černé a malé krabičky,
kterou máte v ruce,
lidé by si pomysleli,
že jste čaroděj. Ano?
Ale nyní je to normální.
Takže dokud je nám neznámá
Takže dokud je nám neznámá
nějaká věda ohledně vesmíru,
myslíme si, že je to pověra
nebo že je to nemožné.
Nic není nemožné.
Ani létání vzduchem
nebo žít několik set
nebo tisícku let.
Nic není nemožné.
Ale proč byste to chtěli?
Vyprávěla jsem vám
ten příběh o jezeře
s dlouhověkovou vodou?
Ne? Ani to ne? (Ne.)
To jsem vám neříkala?
Dobrá, v Indii bylo
jedno jezero,
velice hluboké,
vysoko v Himálaji,
s vodou jako elixír, která
měla takovou schopnost,
že vám zaručovala
velmi dlouhý, dlouhý život.
Takže Alexandr Veliký –
jeden z těch,
kdo si podrobil
téměř celý svět, pamatujete?
Také chtěl získat tento elixír,
aby mohl dlouho žít.
Protože ještě existovaly
nějaké další země,
které dosud nedobyl,
a stárnul.
Takže se vydal k tomu
jezeru. Bylo velice obtížné
to jezero najít, protože

ho mnoho lidí neznalo.
Ale díky jeho síle,
Ale díky jeho síle,
měl hodně špehů,
kteří byli schopni
ho pro něho najít.
Takže nakonec stanul
před tím jezerem,
aby se z něho napil.
A náhle
přicházel velice chraptivý
hlas, který říkal:
„Vaše Výsosti,
nepijte to!“
Ne, vlastně to neříkal takto.
Řekl to asi takto:
„Vaše Výsosti,
nepijte to.“
Vrhl se císaři k nohám.
Och, ne, on se vrhl
císaři k nohám
a řekl:
„Prosím, Vaše Výsosti,
nepijte tu vodu.
Je nebezpečná.“
A císař,
Alexandr Veliký řekl:
„Proč? Jak by to pro mne
mohlo být nebezpečné,
vždyť elixír mi dá
dlouhý život, a já
si podrobím celý svět,
podrobím si měsíc, slunce
podrobím si měsíc, slunce
a celý vesmír,
budu-li dlouho žít.
V čem je problém?
Proč mi bráníš,
abych se napil té vody?“
A ten starý muž řekl:
„Podívejte se na mne.
Pil jsem tu vodu
několik set let.
Co se nyní
ze mne stalo?
Můžete vidět sám.“
„Nemohu zemřít,
a nemohu ani takto žít.
Důvod, proč přežívám, je,
že chci prostě

střežit tuto vodu.
Chci zastavit každého,
kdo sem přijde,
aby ji pil.“
Takže... Alexandr Veliký
pochopil tu zprávu.
Předpokládejme, že je to
legenda. Nevím,
zda je to pravda nebo ne,
nebyla jsem tam.
Zřejmě ji Alexandr Veliký,
císař, nepil –
protože zemřel. Ano?